

Celostátní přehlídka
amatérského činoherního
a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

4. 7. 2025

Organizace potřebují propojování, ne prohlubování příkopů

Rozhovor s organizátory Pikniku Bárou Gréeovou
a Pavlem Skálou

Předposlední den, zvládnete už první ročník zhodnotit?

Bára: Pro mě bylo hodně důležité, aby to byla akce pro divadelníky i pro Mostečáky, kteří do divadla začnou chodit v rámci festivalu i v rámci doprovodných programů v parku, na náměstí, v průvodu. Nejvíc mě těší to, když jsem viděla, že v průběhu festivalu začali na divadla chodit i lidé z Mostu, že je to sem natáhlo. Zároveň doufám, že se nám podařilo pro divadelníky vytvořit prostředí, které mají rádi, které jim vyhovuje. Pavel: Celkově to bylo těžší, než jsme mysleli. Je složitější hodnotit teď, když jsme brutálně unavení. Makali jsme na tom celý rok. Ano, splnily se mi některé sny, povedly se věci, které jsem si přál zorganizovat léta, například kulturní tramvaj nebo průvod. Propojit město s festivalem. To je podle mě klíčové, protože když se tohle nestane, je to do budoucna problém pro každou přehlídku. Nemůžeme se uzavírat do sebe. Připadá, že se to povedlo. Musí to ale posoudit účastníci.

Jak jste se snažili dostat místní na Piknik?

Pavel: Měl jsem asi milion schůzek. Na jedné poradě, kterou na začátku pořádalo město a kde se setkávají kulturní organizace, jsem říkal, že jsme otevření čemukoliv a komukoliv. Proto můžou být na programu vernisáže, výstavy a další. Festival je kulturní akce, na které by mělo participovat co nejvíc organizací. Není to o dvou lidech, ale o spoustě kontaktů, které se propojí a chtějí společně něco vytvořit. Pro mě byl zásadní cíl propojit místňáky, kteří často paběrkují na svém písečku, abychom společně vytvořili něco, co má přesah mnohem dál. Aby se už v prvním ročníku zapojilo co nejvíc lidí.

Bára: Bylo až zázračné, že všichni říkali, ano, všechno je možné, všechno chceme. Propojení všech spolupracujících institucí bylo obrovské, bylo to opravdu milion schůzek a mám pocit, že je to na tom vidět.

Říkáš, že organizace festivalu je práce na plný úvazek. Kde bereš zdroje?

Pavel: Všichni lidé, kteří na festivalu participují, to nemůžou dělat jenom z lásky. Ne dlouhodobě. Chvilí se to dá, ale pokud s nimi chceš spolupracovat víc ročníků, je důležité, aby byli všichni zaplacení. To byla i moje podmínka, když jsem psal koncepci. Spousta

lidí v kulturní sféře dělá za minimum peněz, a to je strašně smutné. Se spoustou z těch lidí dělám festivaly už dvacet let a i oni sami to vnímají jako důležitý aspekt pro rozžití města. Věřím, že zkulturnit se dá jakékoli město a že pokud chceš někde žít, musíš pro to něco dělat. Pokud chceš posouvat město dál, kultura je jeden ze základních kamenů, jak to udělat. Měli bychom se o svoje lidi starat tak, aby měli sílu to dělat ne dva roky, ale mnoho a mnoho let. Sháníme na to peníze, kde se dá.

Bára: Ty sháníš peníze.

Pavel: Dobře, tak já sháním peníze. Máme to s Bárou rozdělené. Je to zase hodně schůzek. Řešíš peníze skrze bar, skrze firmy, vstupné... Je toho hodně. Máme dotaci z Ministerstva kultury, peníze z kraje, od města Most, které se k festivalu postavilo neuvěřitelným způsobem a poskytlo nám spoustu věcí. Máme peníze od ČEZu. Měl jsem pocit, že půl roku neorganizuju, ale schůzuju a sháním peníze.

S čím přehlídky často stojí a padají je ubytování a jídlo. Zná Most tenhle problém?

Bára: Máme obrovské štěstí, že hotel Cascade je přímo naproti divadlu. Lidé nemusí nikam daleko. S paní Horovou, se kterou jsme v tomto ohledu jednali, byla velmi vstřícná a milá komunikace – a dodneška je. Stejná situace je na intru, kde jsme s panem Štěpánkem jednali o možnostech ubytování a všechno šlo. Byl to malý zázrak. S kýmkoli jsme v Mostě jednali,

Rozhovor pokračuje na straně 8...

Spousta mladých film nikdy neviděla

Rozhovor s hercem a režisérem Radimem Brejchou

Svatební cesta do Jiljí, co vás k ní přivedlo?

Jednou za čas děláme vždycky představení s kapelou, to si užíváme. Máme v souboru spoustu šikovných hudebníků a vždycky k tomu někoho vezmeme. Dělali jsme různé věci, kabarety, Saturnina... Když jsme skončili se Saturninem, byla zase nějaká pauza z pohledu hudebního divadla a už se nám zachtělo zase něco udělat. My už jsme kdysi Svatební cestu do Jiljí dělali, takže nějaký prapůvodní text jsem už měl a říkal jsem si, že s touhle partou by to mohlo být zajímavé. S Marií Muškou, hlavní představitelkou, jsme se zavřeli a psali jsme text. Přepisovali jsme z knížky, z filmu a z toho, co jsme kdysi dávno dělali tak, aby to bylo ušité pro naše divadlo. Chtěli jsme tam vlastní fórký i udělat to trochu po plzeňsku. Šli jsme do toho ale s pokorou vůči filmu, nechtěli jsme hereckým hvězdám vůbec konkurovat, ale spíš to udělat na divadle trošičku jinak.

Jak vás napadlo si pro hudební představení vybrat zrovna tuhle předlohu?

Inscenaci jsme postavili po dnech, řekl bych skoro filmově, ale divadlo rychlé filmové střihy neumožňuje a přestavby jsou nutné. Aby to pro diváka bylo snesitelné, hudba měla přestavby vyplňovat a zároveň taky navodit atmosféru – venku, na lodi, vydání se na cestu, svatební pochod.

Filmové zpracování je legendární. Jak jste se k němu postavili, aby vás s ním lidé nesrovnávali?

Jenže vy film znáte, ale spousta mladých, kteří k nám do divadla přijdou, ho nikdy neviděla. My jej také vnímáme jako odkaz, kulturní vzpomínku na Hynka Bočana i na všechny protagonisty. Proto jsme právě chtěli divadlo udělat jinak. Paradoxně já jsem tohle stigma dlouho vnímal a z tohoto důvodu jsem text

nechtěl dělat. Ale pak mě to opustilo, když jsme udělali Saturnina.

Vzhledem k žánru má vaše inscenace velkorysou stopáž...

Chceme převyprávět děj a knížka je ještě delší. My jsme uřízli jeden den, který je v knížce navíc. Já jsem samozřejmě chtěl, abychom se vešli do dvou hodin i s písničkami. Ty se nakonec i zkracovaly, řezaly na míru představení. Ne že bychom přizpůsobovali představení písničkám, ale obráceně. Slyšeli jste, že jsou písničky i v různých žánrových úpravách, měnili jsme stopáž.

Aktualizovali jste předlohu do současnosti?

Chtěli jsme a zároveň jsme i museli. Knížka je neskutečně stará, mluvíme o sedmdesátých letech. Tehdy mohla být zajímavá, ale podle mě nijak nevybočovala. Knížce nejvíce prospěl film, který je z roku 1983. Už i ve filmu je určitá progresse oproti knížce. Ve vsí účtě k tvůrcům, když film převedete na divadlo, budou tam hluchá místa, která budou nudit. Proto jsme aktualizovat chtěli a museli zároveň. Chtěli jsme předlohu oživit, aby ještě měla co říct.

Petra Slížková

Z cesty do Jiljí

Novelu *Svatební cesta do Jiljí* napsal novinář a spisovatel Miroslav Skála v době tvrdé normalizace a její hravě škodolibý pohled na partnerské vztahy později zpracoval i film Hynka Bočana s Libuší Šafránkovou a Josefem Abrhámem v hlavních rolích. Po více než čtyřiceti letech od filmové premiéry příběh Tomáše a Petry rozehrává plzeňské Divadlo JakoHost v režii Radima Brejchy.

Muž a žena, kteří se po půlroční známosti rozhodnou podrobit svůj vztah zátěžové zkoušce a vydají se na první společnou dovolenou – s batohem na zádech, případně s kufrem v ruce – se seznamují náhodou a romanticky, v plzeňských Sadech Pětatřicátníků. Jako za starých časů, je vůbec ještě dnes možné seznámit se takhle? Je to trochu sentimentální, říkám si, stejně jako představa, že bych zůstala v horách uprostřed noci bez ubytování se svým partnerem a nakonec by se nás ujal průvodčí, kterého jsme potkali ve vlaku, a nechal nás přespát u sebe v posteli – ve vši počestnosti, samozřejmě. A i když mě z rozjímání občas vytrhne nějaký anachronický detail, představení plyne zvolna a nenuceně. Doprovází ho živá hudba, inscenace je nápaditá, herci a herečky hrají s chutí a Marie Muška Chmelíková s Pavlem Bártou v rolích ústřední dvojice mezi sebou tvoří příjemnou hereckou chemii. Umějí ji uplatnit jak v komediálních situacích, tak v něžných či dramatictějších momentech a hrají spolu, hrají si. Hravost a ochota vystoupit z komfortní zóny za účelem poznat toho druhého může být taky jedním z receptů na spokojený partnerský život, přemýšlím. Trochu mě k tomu vede i graficky nápaditý program, připomínající deskovou hru, který žmoulám v ruce.

Basista kapely Saint Giles Quartet dobíhá na druhou polovinu představení a pomáhá dokreslit jevištní hudební plán inscenace. Kapela je nedílnou součástí celku a funkčně zapojena do herecké akce. Někteří herci se k ní také připojují, pěvecky nebo jinak, vždy suverénně. Občas se mi zdá, že přestavby a hudební intermezza zbytečně brzdí temporytmus, jindy jsou ale naopak dobře využity – třeba když kapela pomocí vícehlasu vytváří atmosféru, která doprovází Petru a Tomáše na lodi nebo v jiném dopravním prostředku. Dopravní prostředky jsou v inscenaci zobrazovány různě, třeba za pomoci bas od piva, sloužící jako jednoduchý a variabilní stavební prvek scénografie. Především však skrze gesta a pohyb samotných herců a hereček. Dalším důležitým výtvarným komponentem je světlo, pomáhá rozdělit jeviště na několik hracích plánů, někdy až čtyři zároveň. Jeden z plánů je věnován vypravěči, který je jako „druhé já“ Tomáše průvodcem příběhu a společně s publikem sleduje, jak vztah Tomáše a Petry obstojí ve chvílích ohrožení a nedorozumění. „Každý dobrý příběh končí svatbou,“ tvrdí a odhaluje tím hranici, za kterou už autoři a autorky inscenace cestovat nechťejí. Přece jen, je to romantická komedie a ne Scény z manželského života.

Doba i představy o manželství se od 70. let proměnily, ale komické i nejisté okamžiky partnerského soužití setrvávají a setrvávat budou. Seznamovací roboti dnes fungují na daleko vyšší úrovni než tehdy a mnozí si bez nich nedokážou seznamování představit. Jako jeden z divácky nejzajímavějších a sdělných momentů na mě zapůsobila situace, kdy se Petra rozhodne otestovat Tomášovu odolnost, oddanost a odhodlání: vyzve ho, aby na vzdálený horský vrchol donesl těžký trám, který najdou po cestě. Chce totiž vytvořit pomník jejich vztahu – co to vůbec má být? Nebo si jen sama sobě potřebuje zvýšit sebevědomí? A Tomáš se s prknem urputně táhne, až toho Petra lituje. Z té situace na mě vykoul obraz vztahu, kdy se z předsvatební cesty stává cesta k sobě navzájem. Na takové cesty je třeba se vydávat často, znovu a znovu se poznávat. Jako to zaznělo v letošním piknikovém inspiračním představení Válovky: Člověk se tak málo zná.

Zuzana Burianová

V první polovičce to bylo pomalejší, ale druhá polovička mě nakopla. Nicméně si myslím, že ten prostor tomu nesvědčí.

Michal, Benešov

Jako dobrý, ale místy tomu padal řetěz, táhlo se to. Výborné nápady, všechno, ale říkali jsme s kolegyněmi, že neudrželi ta sedmdesátá léta a občas sáhli do moderna. Ale jako dobrý, celkově bych tomu dal tak osmdesát, osmdesát pět procent.

Zdeněk, Ústí nad Labem

Celou druhou půlku jsem se zabýval tím, proč tam kontrabas byl až od druhé půlky, a vlastně jsem nebyl schopen se zabývat ničím jiným. Ale jinak to bylo milé a sympatické představení.

Pavel, Rakovník

„Moc se nám to líbilo, moc jsme se zasmáli.“

„Mně taky.“

„A sestřenice, když říkali, jestli to vůbec chtějí stihnout na čtvrtý den, tak říkala: Jo!“

„Takže i děti to bavilo, a to jsme nečekali. Bylo to fakt moc hezké, hezky podané. Jen co si vyhráli s těmi bednami na pití a využili je nádherně a na všechno! Bylo to krásné a kreativní.“

Skupinka diváků z Mostu

Jsem špatný holmesolog, protože uhýbám od kánonu

Rozhovor s autorem a režisérem Petrem Koplem

Jaká je cesta od komiksu a komiksového autora Sherlockových příběhů k divadelní hře? Kdy tě napadlo ji napsat?

No, těžko říct, já to asi nedokážu úplně říct. Nějak to časem vykristalizovalo. Ale je pravda, že když jsem dělal komiks, tak mě vůbec v životě nenapadlo, že by se to dalo udělat na jevišti. A pak to najednou nějak šlo. Je to kouzlo, neumím to jinak říct.

A proč zrovna divadlo?

Můj obor je komiks a k tomu patří psaní scénářů. A to už je jenom krok k divadlu. Tomu se věnuju nějakou dobu jako neprofesionál, diletant. Ale scénáře prostě umím. Tak jsem si řekl, proč to nenapsat? A pak proč to vlastně nереžirovat? Neskutečně jsem se v tom našel. Strašně mě překvapilo, že mě to začalo bavit víc než hraní.

Takže míříš z jeviště do hlediště jako režisér a autor?

Ano, protože už mě v tom neláká nic jiného. Tohle mě opravdu uspokojovalo a nečekal jsem to. Vůbec jsem nevěděl, že mě to bude tak bavit.

Když jsi tu hru psal, už jsi měl před očima Pavla Štěpána jako Holmese a Martina Kacafírka jako Watsona?

Já jsem to tak nějak skládal dohromady a bral jsem to z toho ansámblu, který jsme měli. Nechtěl jsem to, ale chvíli to vypadalo, že Sherlocka budu hrát já. Ale nakonec díky bohu ne. Pavel mě sám od sebe nenapadl, protože má k archetypu Sherlocka Holmese dost daleko. Navrhli mi ho, pak jsem se na něj byl podívat. Viděl jsem chemii mezi Pavlem a Kácou a fungovalo jim to. A tak jsem ustoupil od podoby

Sherlocka Holmese. A ono je to vlastně nakonec úplně jedno, když se člověk koukne do kánonu, zjistí, že tam není ani zmínka o tom, jakou měl třeba barvu vlasů. Takže mohl vypadat jakkoliv a funguje to, jen člověk si musí otevřít v hlavě ty dveře.

Přišli za tebou třeba milovníci Sherlocka a jaký to u nich mělo ohlas? Nevadí, že jsi třeba místy porušil Holmesovský kánon?

Jsem sám členem České společnosti Sherlocka Holmese. A její prezident Aleš Kolodrubec mi to schválil. Napsal mi i předmluvu do mých sherlockovských komiksů. Ale já si vůbec nehraju na kánon. A vím, že jsem špatný holmesolog, protože sem tam uhýbám. Pokud dělám nějakou takovouhle adaptaci, tak všechny látky vezmu a je to pro mě nástroj, kterým sdělím nějakou myšlenku. Proto tam mám feminismus, rasismus nebo homosexualitu, která se s Sherlockem opravdu řeší. Já tím prostřednictvím dávám nějaké téma. Není to jenom o ději.

Máš za sebou režii pohádky a první větší činoherní režii. Co chystáš dál?

V hlavě mám pohádku, kterou bych udělal podle svých komiksů Morgavs a Morgana. Chtěl bych ji udělat tak, aby byla jak pro dospělé, tak pro malé diváky. Chtěl bych, aby na to chodily celé rodiny, aby to nebylo jenom pro ty nejmenší.

Martin Rumler

Příliš rozkročená revue

Divadlo Nakop Tyjatr z Jihlavy dorazil na přehlídku do Mostu s nominovanou inscenací *Sherlock Holmes – Skandál v Čechách*. Divadelní adaptace nepříliš známé povídky ze souboru *Dobrodružství Sherlocka Holmese* uvozuje individuální jednostranný platonický vztah postavy Královny Viktorie božsky sehraný paní Ludmilou Musilovou. Právě kniha souboru povídek, kterou čte, se stává otevřenou branou do světa bizarního světa Sherlocka Holmese a jeho přítele Dr. Johna Watsona. Příběh fakticky probíhá na jejím pozadí. A to myslím, jak obsahově, tak i z hlediska centrálně umístěného prvku akční scénografie, který nás „listováním“ provádí všemi prostředími, kde se příběh v představě inscenátorů „komiksovým“ způsobem odehrává.

Ovšem převedením inscenace na velké jeviště mosteckého divadla došlo k příliš velkému roztažení výpravy a hracího prostoru po širokém a hlubokém jevišti. Její prvky jsou pak zákonitě rozestety jako trosky Titaniku po mořském dně. Putování herců za situacemi, dlouhé nástupy i odchody herců neumožňují dynamičtější klipovitější a sevřenější vyprávění příběhu.

Skandál následníka českého trůnu s femme fatal Irenou Adlerovou, která nakonec poblázní a přelstí i jinak racionálně uvažujícího geniálního detektiva, je pro hyperbolické sdělení příběhu z červené knihovny dějově dostatečně nosný. A při dodržování principu revue, kterému se stylově i žánrově inscenace nejvíce přibližuje, by došlo i ke sjednocení celkového stylu a žánru jejích jednotlivých nesourodých komponentů.

Myslím, že v textu má adaptace nadsázky dost na to, aby mohla inscenace „vykvést“ ve velmi příjemné a svrchovaně zábavné představení plné sebeironických hereckých výkonů a divadelních zkratk. Ale především při režijním převedení představy dochází k erozi konceptu a tím ke značnému snížení jejího účinku na diváka. Gendrově, rasově i sociálně nekorektní humor by pak nepůsobil prvoplánově a místy až nepatřičně. Nepotřebuji v inscenaci dojít až k poetice Monty Pythona, stačilo by mi docílit alespoň úrovně hyperbolického pohledu na působení slavného detektiva Nicka Cartera v ikonickém příběhu *Adéla ještě nevečeřela*, který je na práci s nadsázkou i jednotě stylu a žánru fatálně vystavěný.

A tak další sympatický pokus svého času legendárního divadelního souboru z Vysočiny skončil někde na dvou třetinách svého potenciálu. Ale přesto díky!

Jaromír Hruška

Chvilíčku se to představení rozjždělo, ale pak to byl velmi milý humor, ne úplně náročný, ale zase určitě neurážel. A pokud je to původní hra, je to také plus bod.

Jana z Luže

Já jsem se bavil, trochu jsem se ve vzpomínkách vrátil k Suchdolu divadlu SUD a některé momenty byly pro mě velmi sympatické a zábavné.

Jiří z Rakovníka

Jdu rozpolcený, protože mi vadí nesouhra kostýmů, přítomnost zlata u chudiny a podobně a musím si to dát všechno dohromady. Jedno jsou šaty opravdu viktoriánské a ten zbytek se k tomu vůbec nehodí.

Karel z jižních Čech

Podle mě jim ublížil prostor. Protože, kdyby to bylo trochu svižnější, určitě bych si to užil víc. Ale humor mě moc pobavil, nadsázka byla skvělá.

Martin z Prahy

Souhra Sherlocka a Watsona mě dostala. A vrcholem byl pro mě úžasný tanec Ireny a Sherlocka. To byl majstrštyk.

Karel z Vršovic

Divadelní průvod a Splash

Propojení festivalu s městem je velké téma prvního ročníku Divadelního Pikniku v Mostě. Z Parku střed na náměstí před Městským divadlem proto prošel Divadelní průvod, který byl zároveň předehrou k dechberoucímu inspirativnímu představení Splash souboru La Putyka.

Open call na Pikniku

Open call doprovodný program tvoří talentované a kreativní duše nejen z Mostu, ale i Kolína, Prahy, Liberce, Brandýsa nad Labem a dalších měst. Přijďte si poslechnout hudební vystoupení, prohlédnout si výstavu nebo podpořit taneční vystoupení a akrobátiku. Umělci a umělkyně vystupují v OC Central Most, v Parku Střed u Kavárny na ulici, v ZUŠ F. L. Gassmanna a v Radničním parku, jehož program se od 30. 6. 2025 přesunul do Chill-out zóny Divadelního Pikniku v Mostě. Výstava Lenky Zadražilové – Dust Bunny, je po celou dobu přehlídky v ZUŠ F. L. Gassmanna a výstava Sylvie Novákové – Mezi světy, je v Divadle Rozmanitostí. V sobotu 28. 6. 2025 probíhala v Oblastním muzeu a galerii v Mostě celý den Jóga a Múzy. Sledujte <https://piknikvmoste.cz/open-call/>.

Co už se odehrálo? A co se ještě odehraje?

Dušan Sivák

4.7. 18:15-19:15 přesunuto z Radničního parku do chill-out zóny

Dušan hraje na kytaru a zpívá. Vlastní písně a také spoustu coverů, anglických i českých. Je původem z Mostu, vyrůstal tu a mám tu spoustu kamarádů a rodinu. Nyní žije v Praze. Slyšet ho můžete ještě 4. 7. 2025 od 18:15 v chill-out zóně za divadlem (přesunuto z Radničního parku).

zMatky

https://www.instagram.com/soubor_zmatky/

<https://www.facebook.com/soubor.zMatky>

Autorské duo zMatky se věnuje scénickému tanci. Ve své tvorbě často otevírá závažná témata pomocí nadsázky a vtípu.

Machogyné – intimní ponor do nitra, kde se střetává síla a křehkost, dominance a podřízení. Tanec jako zrcadlo toxické maskulinitě.

Banáni – tvrdý zelený nedozrálý banán, sebevědomý zralý banán, přezrálý křehký banán přibližující se k pozdnímu stádiu rozkladu. Proces lidského stárnutí je plný paralel ke zrání banánů. Člověk stárne jako banán, ne jako sbírka vín.

všechno šlo a všichni nám chtěli pomoci. To bylo hrozně fajn.

Premýšlíte už o plánech na další ročník?

Pavel: Teď, když se mě ptáš, vlastně nevím, jestli to vůbec chci podstupovat znova. Tlak, který na nás ze všech stran byl ohledně očekávání... Spousta lidí nebyla spokojená s tím, že byl vybrán Most, měli předsudky. Zároveň jsme poslední tři měsíce skoro nespali. Máš plný úvazek v práci, osobní závazky a k tomu Piknik.

Bára: Připadalo nám, že si chodíme odpočinout do své civilní práce. Vstávali a usínali jsme s Piknikem.

Pavel: Můžeme se bavit o tom, že někde nebylo dost míst na sezení, že bar nebyl první den dobře vybavený, můžeme se bavit o leccems. Ale všechny věci jsme se snažili za běhu upgradovat do dalšího dne, aby fungovaly líp a líp. Šel jsem ale do festivalu už s tím, že jsem byl brutálně unavený, vyštavený a ten tlak je neúnosný. Zároveň jsme ale neměli na výběr, nemohli jsme festival udělat jinak. Muselo to být svým způsobem velké, museli jsme ukázat, že budeme spolupracovat s městem, boj byl na několika frontách. Jinak bychom sem ale místní nedostali. Divadlo se hraje nejen pro divadelníky, ale taky pro diváky. A teď za námi chodí lidé, že se jim tu líbí a že je dobře, že se vybral Most, i když s tím dřív nesouhlasili.

Bára: Jak mluvíme o té hromadě práce, jsou tu i další lidé, kteří nám strašně pomáhali, jako třeba Kristýna a Štěpán Kňákalovi. Ačkoli se sami hlásili s Českou Lípou do výběrového řízení na pořadatele, hned na začátku, kdy pořadatelství bylo přiklepáno Mostu, řekli: jdeme do toho s vámi. Co máme dělat, jak vám můžeme pomoci? A od začátku nám neskutečně pomohli. Byli samostatná jednotka, která nás celou dobu podporovala. To byla nejlepší porodní asistence.

Pavel: To souzní s mým nápadem, že organizace by měly participovat a neměly by být od sebe. Proto tu má seminář SČDO, měla ho tu mít i ADA a další, kteří nakonec nemohli. Celá akce by měla být o propojování, a ne prohlubování příkopů.

Petra Slížková

Gastrotip

Může se stát, že člověk hledá nouzový východ, někdy i z divadla, že. Taková ta zelená cedulka s prchá-jícím, vyčerpaným divákem. Někdy je místo nouzový východ napsáno exit. Když budete prchat z mosteckých divadel správným směrem (asi na půl cesty mezi nimi; J. Průchy 1915), může být vaše snaha korunována nalezením druhého Exitu — jednoho z mála podniků široko daleko, kde si můžete prodloužit večer hluboko do noci. Od neděle do středy od pěti do tří do rána, a zbytek týdne dokonce až do pěti. Slavte úspěchy i neúspěchy, nasadte faktor pařby 5.

Marek Douša

MINISTERSTVO
KULTURY

N I I
P O S
pro kulturu

MOST

MĚSTSKÉ
divadlo
V MOSTĚ

základní
umělecká
škola
F. L. Gassmanna Most

DIVADLO
OPERA
VŠE

Místní
Kultura pro kulturu
z regionů

PROGRAM

Pátek 4. července 2025

10.30–12.00, Městské divadlo
DS Klas / Divadlo Zdrhovadlo, Klášterec nad Ohří / režie: Václav Polda
Bent Hamer a Jörgen Bergmark:
Kuchyně

12.45–13.45, Cascade
Oběd

14.00–15.30, Městské divadlo
DS Klas a Divadlo Zdrhovadlo, Klášterec nad Ohří / režie: Václav Polda
Bent Hamer a Jörgen Bergmark:
Kuchyně

16.15–17.15, Městské divadlo (ZK)
Diskuse (Kuchyně)

17.30–18.30, ZUŠ F. L. Gassmanna
Letní tábor a dětský seminář DPM:
Lotrando a Zubejda

18.00–19.30, Cascade
Večeře

19.30–20.50, Městské divadlo
Statické divadlo, Frýdek-Místek / režie:
Jakub Tichý
Jakub Tichý: **Básník**

21.20–22.20, Městské divadlo (ZK)
Diskuse (Básník)

22.30, Městské divadlo
**Slavnostní zakončení Divadelního
Pikniku v Mostě 2025** s vyhlášením
výsledků a předáním ocenění

OpenCall:

18:15–19:15 Dušan Sivák – koncert
(Radniční park)

Sobota 5. července 2025

09.00, Cascade
Společná snídaně účastníků festivalu

Redakce: Petra Slížková, Martin Rumler, Marek Douša, David Slížek a další